

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง “สู่พรมแดนความรู้...เรื่องวัฒนธรรมบริโภค: ความเป็นปกติวิสัยของการบริโภค
วัฒนธรรมในชีวิตประจำวัน”

ชื่อผู้เขียน เกษม เพ็ญภินันท์

สาระสำคัญ

บทความนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ในส่วนแรกเป็นการสำรวจพรมแดนความรู้ทางด้านทฤษฎี
ความคิดว่าด้วยวัฒนธรรมบริโภค โดยเน้นที่จุดเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากการ
วิพากษ์สังคมทุนนิยมของสำนักแฟรงค์เฟิร์ต อิทธิพลของแนวความคิดสัญวิทยา (semiology) ใน
นักคิดนักทฤษฎีชาวฝรั่งเศส เช่น ปีแอร์ บูร์ดิเยอ, ฌอง โบดียาร์ด ในส่วนที่สองของบทความนี้
จะเน้นถึงรูปแบบการใช้ชีวิตในวัฒนธรรมบริโภคผ่านกระบวนการคิดเชิงทฤษฎีในด้านวัฒนธรรม
(cultural theorizing) ในระดับชีวิตประจำวันและความเป็นปกติวิสัยของการบริโภควัฒนธรรมนี้

แนวคิดหรือทฤษฎี

ผู้เขียนพยายามทำความเข้าใจผ่านมโนทัศน์สนาม ทูทางวัฒนธรรม และความเป็น
ปกติวิสัยของปีแอร์ บูร์ดิเยอ เป็นหลักในการวิเคราะห์การบริโภคในระดับชีวิตประจำวัน
ที่วัฒนธรรมบริโภคกลายเป็นความเป็นปกติวิสัยของสังคมสมัยใหม่

ข้อค้นพบ

การทำความเข้าใจวัฒนธรรมบริโภคไม่สามารถแยกขาดจากพัฒนาการของทุนนิยมและ
รูปแบบสังคมสมัยใหม่ นอกจากนี้ สภาวะการณ์ของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็น
ว่าวัฒนธรรมบริโภคปรากฏอยู่ในชีวิตประจำวันที่มีการบริโภคสะท้อนให้เห็นจากรูปแบบการใช้ชีวิต

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง "นัยวัฒนธรรมบริโภคหลังสิ้นนามิ"
ชื่อผู้เขียน ดร. กฤตินี ณีภูธรุฒิสิริ
 สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาระสำคัญ

บทบาทของวัฒนธรรมบริโภคในสังคมไทย ก่อให้เกิดคำถามถึงการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นของความเป็นวัตถุนิยมในระดับปัจเจก ดังจะเห็นได้จากการแสวงหาและบริโภคสินค้าเพื่อความสนุกสนานความพึงพอใจของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะการดำเนินชีวิตในระบบทุนนิยมที่มีการแข่งขันนำเสนอสินค้าบริการหลากหลายเพื่อสนองความต้องการตลาด หากแต่เมื่อเกิดภาวะพลิกผันที่ทำให้ชีวิตเสมือนต้องเริ่มต้นใหม่ หลายคนตั้งคำถามถึงแก่นของการดำรงอยู่และความสำคัญของการบริโภคปัจเจกครอบด้าน

บทความนี้ศึกษาถึงพฤติกรรมและทัศนคติของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการสูญเสียครอบครัว อาชีพ ที่อยู่อาศัยและทรัพย์สินจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นนัยวัฒนธรรมบริโภคที่แตกต่างไปจากบทบาทเดิม อาทิเช่น กระบวนการค้นหาความหมายในชีวิต มุมมองการสะสมวัตถุและการบริโภคอย่างพอเพียง เพื่อความสุขอย่างสมดุลของตนเองและเพื่อแบ่งปันกับผู้อื่น และความรู้เท่าทันในความไม่แน่นอนและความเป็นสมมติของสิ่งที่บริโภค

พื้นที่ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ บริเวณที่อยู่อาศัยและสถานประกอบการที่ได้รับผลกระทบใน จ.พังงา และ จ.ภูเก็ต โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่ ม.ค. 2548 ถึง ม.ค. 2549 งานวิจัยเป็นแบบ Ethnography Research ติดตามการเปลี่ยนแปลงในการฟื้นฟูสภาพชีวิต โดยมุ่งเน้นที่อิทธิพลและความหมายของการบริโภควัตถุทั้งที่เป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษานัยวัฒนธรรมบริโภคหลังเหตุพลิกผันในชีวิตก็คือ เกิดนิยามทางเลือกของการดำเนินชีวิตในกระแสนิยม อาทิเช่นมุมมองคู่ขนานระหว่างการสะสมปัจเจกสุขแบบเดิม กับการสร้างสมดุลความสุขจากการดำรงอยู่และการแบ่งปัน

คำหลัก นัยวัฒนธรรมบริโภค, ทางเลือกการบริโภค, สมดุลความสุข, การบริโภคอย่างพอเพียง

Title A Redefined Meaning of Consumer Culture after the Tsunami

Author Krittinee Nuttavuthisit, Ph.D.

Sasin, Chulalongkorn University

Abstract

The development of a consumer culture is premised upon the expansion of capitalist competition in which individuals yearn for more and more material goods to fulfill their ever growing demands. However, the question exists that if individuals experience a life-disrupting crisis, whether their new lease on life will influence and redefine their consumption patterns and culture. The Tsunami on December 26th, 2004 has resulted in significant changes in the behaviors of both society and individuals. This research explores how individuals have coped with the aftermath of the Tsunami, particularly the huge loss of lives and property. As some people come to realize the uncertainty of life, they have embraced a sustaining balance between self-satisfaction and sharing with others. This form of sufficiency consumption demonstrates an alternative attitude to material goods in this capitalist consumer culture.

This paper is based on the Ethnography Research in Pang-nga and Phuket from January 2005 to January 2006. The main findings is that the meaning of consumer culture is redefined after a major life crisis (i.e. the Tsunami) and demonstrates an alternative way of life in this capitalist consumer culture, e.g. the parallel perspectives of attainment of individual satisfaction and the sustaining balance of consuming and sharing.

Keywords Redefined Meaning, Tsunami, Sufficiency Consumption, Sustaining Balance

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง ฟาสต์ฟู้ดกลายเป็นพันธุ์: การเปลี่ยนแปลงความหมายของอาหารกับการบริโภค
เชิงสัญลักษณ์ข้ามวัฒนธรรม

ชื่อผู้เขียน นายชาติชาย มุกสง

สาระสำคัญ

บทความนี้วิเคราะห์ฟาสต์ฟู้ดในฐานะวัตถุในชีวิตประจำวันผ่านประวัติศาสตร์ในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา โดยใช้เอกสารประเภทหนังสือพิมพ์และวารสารเป็นหลักฐานในการวิเคราะห์ให้เห็นถึงสำนักแห่งยุคสมัย (mentality) ที่เกี่ยวพันกับการบริโภค ซึ่งรัฐ ผู้เชี่ยวชาญด้านโภชนาการ ธุรกิจเอกชน และผู้บริโภคได้ต่อสู้ชิงชิงในกระบวนการสร้างความหมาย จากสัญลักษณ์ของการบริโภคที่ก่อให้เกิดทันสมัย ฟาสต์ฟู้ดได้กลายเป็นอาหาร “แตกค่วน” และอาหารขยะที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้บริโภค ในขณะที่เดียวกันก็มีการต่อรองด้วยการสร้างความหมายใหม่ของการรักษาสุขภาพจนกลายเป็นฟาสต์ฟู้ดเพื่อสุขภาพ จากอาหารที่ต้องการตอบสนองต่อวิถีชีวิตที่รีบด่วนของคนทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเมืองของสังคมตะวันตก เมื่อฟาสต์ฟู้ดถูกบริโภคข้ามวัฒนธรรมมาอยู่ในสังคมไทย กลับกลายเป็นอาหารที่เป็นสัญลักษณ์ของวัยรุ่นที่ไม่ได้ทำงาน ความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นจากการบริโภคข้ามวัฒนธรรมนี้ ได้สร้างกาลเทศะของการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดขึ้นมาใหม่ที่ต่างจากแหล่งกำเนิด ความพยายามที่จะสลายกรอบของกาลเทศะการบริโภคฟาสต์ฟู้ดแปรออกให้เห็นเป็นความพยายามปรับภาพลักษณ์ให้ลดภาพการเป็นอาหารฟาสต์ฟู้ดลงกลายเป็นอาหารการกินเหมือนกับเป็นอาหารทั่วไป และมีกาลเทศะในการกินเหมือนอาหารปกติธรรมดาในชีวิตประจำวันมากขึ้น

คำหลัก ฟาสต์ฟู้ด ประวัติศาสตร์สังคม บริโภคเชิงสัญลักษณ์ บริโภคข้ามวัฒนธรรม กาลเทศะ

Title Fast Food Mutation: Meaning of Food and Cross-Cultural Consumption of Sign.

Abstract

This paper examines fast-food as a cultural object in everyday life in Thai society in a historical context of the past three decades. Evidences from documents such as newspapers and magazines were analyzed to reveal the changing mentality toward food and consumption through the processes in which the state, nutritional experts, business sectors, and consumers competed to create its own definitions and meanings. From a symbol of trendy modern consumption imposed upon traditional foods and cuisines, fast-food was condemned and labeled as "injudicious food" and "junk food" that could do harm to consumer's health. At the same time, attempts were seen as to create new meanings of fast-food as health food by associating it with new health consciousness. From a meal for a fast-pacing lifestyle among yuppies in industrialized western societies, cross-cultural consumption of fast-food has transformed this quick-fix meal into a symbol of food for modern teenagers who were mostly free from any busy working schedule. Time and space for fast-food as leisure consumption was in stark contrast to its original ideal. Attempts to transcend this image of leisure food could be seen in various campaigns to rebuild the image of fast-food as a regular meal suitable for daily consumption in everyday time and space.

Keyword fast food, social history, consumption of sign, cross-cultural consumption, space and time

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง ละครเวทีไทยร่วมสมัยในวัฒนธรรมบริโภคนิยม

ชื่อผู้เขียน ดังกมล ณ ป้อมเพชร

สาระสำคัญ

การศึกษาละครเวทีไทยร่วมสมัยในวัฒนธรรมบริโภคนิยม มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างละครเวทีไทยร่วมสมัยกับวัฒนธรรมบริโภคนิยม นับตั้งแต่มูลเหตุที่ละครเวทีซึ่งเป็นสุนทรียศาสตร์แบบตะวันตกได้เข้ามาเป็นศิลปะชั้นสูงของสังคมชั้น "ผู้นำ" ไทย วิสัยในการบริโภคละครเวทีของคนไทย อันหมายถึงการใช้เพื่อเสพ การใช้เพื่อเรียนรู้ และการใช้เพื่อสร้างสรรค์ความสัมพันธ์และ/หรือขัดแย้งกันระหว่างละครเวทีที่เป็นสุนทรียศาสตร์ตะวันตกกับสุนทรียศาสตร์ท้องถิ่น อิทธิพลของทุนนิยมใหม่, พหุวัฒนธรรม, และ "ตราสินค้า" อันเป็นผลผลิตของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่มีต่อละครเวทีไทยร่วมสมัย ทั้งนี้ เพื่อให้ได้แนวทางที่เหมาะสมในการบริโภคละครเวทีที่ทั้งสามลักษณะการ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของศิลปะแขนงนี้ในสังคมไทย

พื้นที่ในการเก็บข้อมูล/แนวคิดหรือทฤษฎีในการวิจัย

การศึกษาใช้การวิจัยเอกสารทางสังคมวิทยา วรรณคดีและศิลปะวิจารณ์ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมบริโภคนิยม ระบบทุนนิยมใหม่ ลักษณะของสังคมไทยร่วมสมัย ศิลปะสมัยใหม่ หลังสมัยใหม่ และศิลปะนอกกระแส ศิลปะการละครและสื่อวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทำวิจัยสร้างสรรค์เรื่อง "มหัศจรรย์ผจญภัยเจ้าชายหอย"

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

โครงการวิจัย "มหัศจรรย์ผจญภัยเจ้าชายหอย" เริ่มตั้งแต่มีนาคม 2547 จัดแสดงละครเวทีเรื่องดังกล่าวในเดือนมกราคม 2548 จากนั้นเป็นการเก็บข้อมูล วิเคราะห์และสังเคราะห์ โดยใช้ทั้งทฤษฎีศิลปะวิจารณ์ และศิลปะการละคร จากนั้นนำสาระที่ได้มาจัดทำวิจัยย่อยเรื่อง "ละครเวทีไทยร่วมสมัยในวัฒนธรรมบริโภคนิยม" ซึ่งคาดว่าจะเสร็จสิ้นในเดือนมกราคม 2549

ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย การศึกษาพบว่าละครเวทีแบบตะวันตกเข้ามามีบทบาทในฐานะศิลปะชั้นสูงสำหรับชนชั้นผู้นำนั้น เป็นผลมาจากการได้ต่อบรรทัดฐานจรรยาบรรณและลัทธิอาณานิคมของประเทศตะวันตกในยุคต้นกรุงรัตนโกสินทร์ หากต่อมากลับกลายเป็นการยอมรับเอาว่าโดยมาตรฐานสากลแล้ว อารยธรรมตะวันตกนั้นถือว่ามีคุณค่ามากกว่าวัฒนธรรมท้องถิ่น คน

พวกหัวก้าวหน้ากำลังล่อง และผู้ที่ทำละครด้วยใจรักโดยไม่ได้มีพื้นฐานด้านการศึกษาศิลปการละคร ต่างก็พยายามรักษาตัวตนและพื้นที่ของตนอยู่ในที่

การบริโภคละครเวทีอย่างสร้างสรรค์ และการพัฒนาศิลปะแขนงนี้ให้ยั่งยืน ไม่ใช่ด้วยการประเมินผลสำเร็จจากสถิติตัวเลขซึ่งเป็นการสร้างคุณค่าที่ฉาบฉวยนั้น จึงน่าจะเริ่มต้นจากการที่ทำให้ละครเวทีนั้นเป็นศิลปะแบบไทยๆ ที่ร่วมสมัยกับคนไทยในกระแสพหุวัฒนธรรม โดยผสมผสานสุนทรียะแบบตะวันออกอันเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นของเราเข้ากับสุนทรียะแบบตะวันตก เพื่อช่วยกลุ่มเกลาละครเวทีให้ถึงพร้อมสำหรับคนไทยในปัจจุบันซึ่งเป็นส่วนผสมของยุคดิจิทัลกับรากเหง้าแบบดั้งเดิม ให้สามารถบริโภคศิลปการละครในทั้งสามลักษณะการคือ เพื่อเสพ เพื่อเรียนรู้ และเพื่อสร้างสรรค์ ได้อย่างเหมาะสม

คำหลัก ละครเวทีร่วมสมัย การละครไทย วัฒนธรรมมวลชน วัฒนธรรมบริโภค ศิลปการละคร ศิลปะสมัยใหม่ หลังสมัยใหม่ ศิลปะนอกกระแส บริโภคนิยม

Title Thai Contemporary Theatre in Consumer Culture

Author Dangkamon Na-pombejra

Abstract

A study of Thai contemporary theatre in consumer culture examines the relations between Thai contemporary theatre and consumer culture in these specific areas: the assimilation to western theatre as the high culture for Thai elite; the characteristics of theatre consuming of Thai people which are: to please one's self, to teach one's self, and to create; the relation and/or the opposite views of theatre art in western and oriental aesthetics; influences of new capitalism, multi-culture, and "brand" which is a product of industrial culture on Thai contemporary theatre. The main purpose is to find the best way to consume theatre arts in these 3 aspects, in order to help developing Thai theatre arts.

The study was conducted by researching document on sociology, and literature and arts criticism focusing on consumer culture; new capitalism; Thai contemporary society; modernism, post-modernism, polycentric aesthetics and non-mainstream art; theatre arts and related fields. A minor method used was by synthesizing data from a research project : *The Miraculous Adventure of the Conch Prince*.

The Miraculous Adventure of the Conch Prince began in March 2004. This study commenced after the staging of the above titled play in January 2005. It would be accomplished by the end of January 2006.

The study reveals the following. Thai elite assimilated to Western theatre as their high culture, originally as a counteraction against imperialism and colonialism. Later, they assumed that in the level of "international standard", western civilization proclaimed higher value than local culture. The elite who were the rich people and the high educated ones had exposed themselves toward this high culture and employed it as a "brand" to identify their self and social space in feudalistic culture. While, the middle class and lower-middle class people were not prepared for this alien culture. Therefore, the middle class treated theatre as the elite art and denied consuming it.

These practices led to cultural retard. While Thai elite acquired the taste of modern art, Thai society was dominated by feudalism. No matter the world of art had moved to the post-modern era, the elite still hold on tight to the taste of modern art and dismiss non-mainstream art which are not known by their standard of taste.

When cross-national capitalism and globalization manipulate the world—including Thailand, cultural media which are commercial arts such as motion picture, music, and television drama are effected by industrial culture and consumerism. Mediocre taste and mechanical re-production force the middle class consumers to submissively enjoy this false value as the device to identify their self and social space. Theatre is simplified to the level of an easy-to-chew-sugar-coated candy for the middle class consumers. This is to allow them to appreciate this so-called high culture and also a struggle to survive of theatre against the popular entertainment.

The elite, meanwhile, use "brand" of theatrical theory to elevate themselves more further up from the consumers of mass culture and non-mainstream theatre which is now shaking their throne as the cultural leader, not knowing that they also fall into the tricky system of consumer culture.

Thai society mainly consumes theatre to please one's self—to entertain, to escape, or to identify one's self and social space. The aspect of "to teach and learn" from theatre art is limited only in the community of higher educated people, since there is still no serious teaching in appreciation of oriental and western aesthetics in the primary education. The aspect of creative consuming is hotchpotch because those who create theatre work : the cultural "feudal lords", the progressive daredevils , and the naïve artists; are trying their best to preserve their cultural identity and space.

To consume theatre creatively and develop Thai theatre arts, we must conceive theatre as Thai art for contemporary Thai people in the multi-cultural society, blend local culture and oriental aesthetics with western ones, and use this melange to prepare Thai theatre to be full-fertilized for Thai people, who are now the mixture of digital era and primitive root, for their three aspects of consuming theatre.

Important words contemporary theatre Thai theatre mass culture
consumer culture theatre arts modernism post-modernism non-mainstream arts
consumerism

บทคัดย่อ

- ชื่อเรื่อง** "แบบแผนการบริโภคและการดำรงชีพของมนุษย์สมัยก่อนประวัติศาสตร์—
มุมมองจากหลักฐานโบราณคดี"
- ชื่อผู้เขียน** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิช เลิศชาญฤทธิ (ภาควิชาโบราณคดี คณะโบราณคดี
มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ กรุงเทพฯ)

สาระสำคัญ

การบริโภคและการดำรงชีพของมนุษย์นับตั้งแต่การปรากฏตัวของมนุษย์ในยุคหินเก่า (เริ่มประมาณ 2.5 ล้านปีมาแล้ว) ยุคหินกลาง ยุคหินใหม่ จนกระทั่งถึงยุคโลหะ มีพัฒนาการที่มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างในแต่ละพื้นที่ของโลก แบบแผนการยังชีพที่มนุษย์สมัยก่อนประวัติศาสตร์ดำรงไว้ได้อย่างยาวนานที่สุดคือการของป่า-ล่าสัตว์-ตกปลา แหล่งอาหารหลักมีอยู่ตามธรรมชาติและฤดูกาล อาหารหลักของมนุษย์ในช่วงยุคหินเก่าและยุคหินกลางคือสัตว์ (ทั้งสัตว์ขนาดใหญ่และสัตว์ขนาดเล็ก) มีการล่าและดักจับประเภทสัตว์บกและสัตว์น้ำ เช่น ปลา และ หอย ในขณะที่เดียวกันก็ยังเก็บหาอาหารประเภทอื่นด้วย เช่น พืชป่า ผักและผลไม้ป่า ลักษณะเศรษฐกิจเป็นแบบพอเพียง เน้นการบริโภคภายในครอบครัว หรือกลุ่มชาติพันธุ์ และแลกเปลี่ยนเชิงตอบแทน จนกระทั่งถึงช่วงเปลี่ยนผ่านจากตอนปลายสมัยไพลสโตซีนเข้าสู่สมัยโฮโลซีนตอนต้น (ประมาณ 11,000 ปีมาแล้ว) จึงเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำรงและแบบแผนการบริโภคมาเป็นการผลิตอาหารเองโดยการเพาะปลูกพืชบางชนิด (เช่น ข้าวไรย์ ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ข้าว ข้าวฟ่าง ข้าวโพด) และการเลี้ยงสัตว์ (เช่น แพะ แกะ สุกร วัว-ควาย) สังคมเริ่มมีชุมชนเป็นหมู่บ้านเกษตรกรรมที่ผู้คนตั้งถิ่นฐานอย่างถาวร มีพัฒนาการทางเทคโนโลยีเพื่อทำการเกษตรกรรมอย่างเข้มข้นเพื่อให้มีอาหารส่วนเกินเพื่อใช้แลกเปลี่ยนสินค้าฟุ่มเฟือยสำหรับผู้นำชุมชน การตั้งถิ่นฐานเป็นชุมชนใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นเมือง ประชากรเพิ่มมากขึ้น มีสิ่งก่อสร้างสาธารณะขนาดใหญ่ และเริ่มก้าวเข้าสู่สังคมระดับรัฐ

คำหลัก ยุคหินเก่า ยุคหินกลาง ยุคหินใหม่ สมัยไพลสโตซีน สมัยโฮโลซีน สังคมเก็บของป่า-ล่าสัตว์-ตกปลา วิถีชีวิตเร่ร่อนอพยพตามแหล่งอาหาร การตั้งถิ่นฐานถาวร สังคมกสิกรรม หมู่บ้านเกษตรกรรม การกสิกรรม การเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ เมือง รัฐ

Title “Prehistoric Consumption and Subsistent Patterns: A Cross-Cultural Perspective from Archaeological Evidence”

Author Assistant Professor Dr. Thanik Lertcharnrit (Department of Archaeology, Silpakorn University, Bangkok)

Abstract

Different consumption patterns and subsistent strategies of hominids and modern humans took place in different places across the globe at different time periods since 2.5 million years ago in the Lower Paleolithic throughout the Mesolithic, Neolithic, and until the Metal Age. Hunting-gathering-fishing subsistence was the earliest economic strategy and is the longest-lasting subsistent pattern in human history. Early humans foraged for a wide variety of food from various food sources ranging from big games to small games, from terrestrial to marine animals, from leaves, berries to root crops. They practiced self-sufficient economy, and their subsistent strategies were primarily intended for household consumption and sometimes for bartering. Around the terminal Pleistocene to the early Holocene (11,000 years ago) saw some changes in consumption and subsistence patterns. People began to cultivate some wild plants (e.g., rye, wheat, barley, rice, millet, maize) and domesticated some kinds of animals (e.g., goats, sheep, pigs, and cattle). These food-producing societies were later developed into farming villages, with permanent residence or settlement. Technological development (e.g., metal production) in later times was targeted for intensive agriculture. Surplus from agriculture were collected and used in exchange for luxury items for elites or the ruling class. Later settlements increased in size and some were developed into cities. Also saw in accordance with larger settlements are the higher density of population and the construction of public buildings, signaling the advent of state-level societies.

Key Words: Paleolithic, Mesolithic, Neolithic, Pleistocene, Holocene, Hunting-Gathering-Fishing Societies, Mobile Lifestyle, Permanent Settlement, Food Producing Societies, Farming Villages, Agriculture, Domestication of Plants and Animals, Cities, States